

Beogradske Novine

oj 19.

BEOGRAD, nedjelja 13. februara 1916.

GODIŠTE II.

UREDNIŠTVO i UPRAVA: BEOGRAD, ČUBRINA ULICA 3.,
TISKARA: ULICA VUKA KARADŽIĆA br. 26.

SVI SE DOPISI ŠALJU NA ADRESU:
„BEOGRADSKE NOVINE“, ETAPNA POŠTA 131.

RATNI IZVJEŠTAJI.

Izvještaj austro-ugarskog generalnog štaba.

K. B. Beč, 12. februara.

Zvanično se javlja iz glavnog stana ratne štampe:

Rusko bojište:

Jučer je opet odbijeno više napada skih izvidnica. Dolazilo je i do jače puščane rbe. Pošto je neprijatelj upravio vatru vojnih teških topova na šančeve naših predraža sjeverozapadno od Tarnopola moramo ih mi napustiti posle podne. Rusi zauzeli od nas napuštene položaje, ali odmah još iste noći, našim snažnim pronapadima opet isterani.

Talijansko bojište:

Na primorskoj fronti vodi se od prije koliko dana živa artiljerijska vatra. Kod Ritsch-a osvojile su naše čete danas vatra neprijateljske položaje u kraju Roman. Zapljenele su 3 mašinske pušake i robile 73 vojnika.

Balkansko bojište:

Zapadno od Tirane pokušale su talijanske čete, da povrate od nas osvojene položaje. Naše čete odbile su sve talijanske napade.

Zamjenik glavara glavnog stožera podmaršal pl. Höfer.

Nova pobjeda njemačke flote.

Njemačka velikodušna odmazda za L 19.

K. B. Berlin, 11. februara.

Njemačka vrhovna vojna uprava javlja:

Noću između 10. i 11. februara, priom jednog torpedskog prodiraja, naišle naše lagjice, 120 morskih milja istočno engleske obale, na nekoliko krstarica, je su se odmah dale u bjegstvo. Naše lagjice pustile su se u gonjenje i potopile novu englesku krstaricu „Arabis“ i imale jedan torpedski pogodak na jednoj drugoj starici. Naše torpednjače spasile su zapadnika „Arabis“-a, dva časnika i 21 vojnika. Naše boračke snage nisu imale takve povrijede ni gubitaka.

Glavar admiralnog stožera.

Najhladnijim načinom saopštava njemački miralni stožer jednu novu sjajnu pobjedu njemačke mornarice i odgovara velikodušnim spasenjem brodolomnih na najplemenitiji način. Iako je bilo napuštanje brodolomnih njemačkih nika Zepelina L 19 od strane engleskog kavana Staphensa, čiji je nečovječni postupak goslovio još i engleski londonski biskup.

Docno uvigjanje.

III.

U prošlom je članku, pokazano po primjeru Bugarske, kako je Rusija samo prividno pomagala nacionalne težnje balkanskih naroda, da bi ih poslije iskoristila za svoje vlastite imperijalističke težnje. Mogao je, da se navede i još jedan drugi primjer, Rumunjska, koja je na očajno zapomaganje Rusije u rusko-turskom ratu, priskočila u pomoć ruskoj vojci, koja je bila poražena pod Plevnom, i kojoj je Rusija poslije u znak blagodarnosti oduzela Besarabiju. Ali i Bugarska i Rumunjska imaju mudre političare, koji uvijek umiju jasno da posmatraju pravo stanje stvari. Tome i treba pripisati što Rumunji i pored svijuju sjajnih obećanja od strane Rusije i Francuske, u ovome ratu nisu stali na stranu njihovu, i ostali su vijerni svojoj politici neutralnosti čak i u trenutku, kada je ruska vojska milijuna bila i na Karpaticima. Otuda i dolazi, da je Bugarska odmjerila usluge, koje joj je mogla učiniti vjerna i nekoristoljubiva Austro-Ugarska, i samovlasna-sebična tobožnja velikodušna i darežljiva Rusija, pa se stavila na stranu Austro-Ugarske.

Samo Srbi uhvatili su se u mreže ruskog panslavizma, koje je Rusija bacila na Balkan, da u njih uhvati sve balkanske narode. Dok je dinastija Obrenovića vladala Srbijom bili su glavni principi srpske politike mudrost i jasnoća. Da li je onda prevladala u Srbiji ljubav ili državnička mudrost, o tome ne treba raspravljati, jer u politici nemaju prava da presuguju osjećaji. Na svaki način pak izabrala je Srbija tada jedini pravi put, na kome je bilo moguće njeno razvijanje: iskreno prijateljstvo sa Austro-Ugarskom, sa kojom je Srbiju vezivalo stotinu veza, na polju industrijskom, finansijskom, trgovačkom, znanstvenom, društvenom i uopšte na svima drugim poljima.

Ali sve se to promijenilo u trenutku, kada je Petar Karagjorgjević dao ubiti posljednjeg Obrenovića, i kada je sjeo na njegov prijesto. Time je on prekršio sebi put prijateljstva sa Austro-Ugarskom, i morao je potražiti priključenje na Rusiju. Karakteristično je i to, što ova ista Engleska, koja se danas predstavlja kao zaštitnik Srbije, čitav niz godina nije priznavala Petra Karagjorgjevića za kralja Srbije, i njega isto kao i svi ostali dvorovi, izuzimajući samo Rusiju, nije htjela da primi u zvaničnu posjetu. Petar Karagjorgjević je bio žigosan, i morao je, ako je

htio da se održi, da se baci Rusiji u naručaje, gdje se u pogledu etike i morala najvećim dijelom gaje još azijski pojmovi. Povijest ruskih careva, počinjući od Petra Velikog do mediokriteta, koji danas drhčući sjedi na njegovom prijestolju, ispunjena je čitavim nizom ubijstava i zločina, tako da je u tom pogledu srodstvo Petra Karagjorgjevića sa ruskim dvorom još izranije vrlo srdačno. On se i dušom i tijelom odao u službu ruskom caru, i još od samog početka našao je oslonac u časnicima zavjerenicima, koji su nesrećnog Aleksandra i njegovu ženu zaklali iz „državnih obzira“, i koji su samo pod njim, koga je štitila Rusija, mogli još da nagju zaštitu za sebe. Pašić im je prišao, jer je u tome predvigjao najveće koristi za sebe, i svoj veliki talenat stavio je u službu Petra Karagjorgjevića i njegovih pristaša.

Uspjeli su, da zasjene srpski narod i da ga zavedu s puta, koga je on do tada uvigjao kao jedini pravi put. Pronagjen je san o velikoj Srbiji, naslikan najdrastičnijim i najprimamljivijim bojama, tako da ne treba da začudi nikoga, što se tako vatre i častoljubivi narod, kao što je srpski narod, zanio ovim snovima. Sve je stavljeno u službu ove zanesenjačke ideje i promet i trgovina i — što je najgore i najviše za osudu — vaspitanje omladine. Sve je bilo samo sredstvo za nesavjesnu agitaciju, koja je svoju borbu protiv dotadašnjeg prijatelja i zaštitnika Srbije — Austro-Ugarsku, ispisala na krv i nož na svojim zastavama.

(Slijedi još jedan članak.)

Austro-ugarsko prodiranje u Arbaniju.

Prema najnovijim vijestima austro-ugarske čete posjele su Tiranu, koja je udaljena na oko 25 kilometara od Drača. Tirana je dugo vremena bila prijestonica Esad-paše, koji je ovdje namjestio svoj glavni stan, i ovdje sa talijanskim novcem sakupio znatnu vojsku. Ali izgleda, da mu je sada, kada se približuju austro-ugarske čete, prešla volja za borbu. Prema raznim vijestima iz talijanskog izvora on se je povukao na jug, da se ovdje sastane sa talijanskom vojskom.

Obe ove „udružene snage“ izgleda, da su napustile i Drač. Ne bi se čak moglo reći, da li će se usuditi da prime borbu kod Valone. Vijesti o tome vrlo su protivurječne. Izgleda, da su u Italiji potpuno izgubili glavu zbog brzog napredovanja austro-ugarske vojske kroz Arbaniju i zbo

Otvorenje prve osnovne škole u Beogradu.

Deseti će dan mjeseca februara biti zapisan zlatnim pismenima u kulturnoj povijesti Beograda. Taj je dan u prisustvu Preuzvišenog gospodina vojnog generalnog gouverneura grofa Salis-Seewisa svečano otvorena prva osnovna škola u Beogradu.

Nije taj dan toliko značajan i važan, što je nakon dugog prekida u Beogradu opet otvorena prva osnovna škola nakon okupacije, nego što je otvorena škola, kojoj je zadaća pružiti djeci pravo znanje, pravu kulturu. Ovu zadaću srpsko školstvo, osobito za vladavine Petra Karagjorgjevića, nije pravo shvatilo.

U Srbiji je sve, pa i škola, stavljena u službu politike. Učitelji nijesu bili odgojitelji djece, nego politički agitatori, koji su trovali nezrele i lako prihvatljive mlade duše povjerene im djece, jednako kako su Petar Karagjorgjević i njegovi ministri zatrovali cijeli narod i doveli ga na put propasti čitave zemlje. Na uvodnom je mjestu bilo govora o ovoj agitaciji, ovdje je spominjemo jedino radi saveza.

Nitko ne može srpskom učiteljstvu poreći efektivno znanje, ali njihovo je djelovanje od prvog početka bilo skućeno, jer je sljedovalo samo odregjene političke ciljeve. Samo da navedemo jedan primjer: u srpskim je školama učena bezdušno iskrivljena povijest, uslijed su čega djeca dobila skroz krive pojmove o misiji svoje domovine i raznih mogućnosti, koje bi mogle nastupiti. Na ovakovom zemljištu uspijevali su samo drugovi jednog Principa ili Čubrinovića. Naravno, da je kraj ovakovog posla preostalo malo vremena za pravi kulturni rad. Pošto su srpski

moćnici imali novaca za sve drugo prije nego za škole, ostalo je školstvo daleko, daleko iza onog u susjednoj monarkiji. Prije svega nije bilo školskih zgrada. Sam Beograd, prijestoljni grad, mogao bi se ponositi, kad bi imao školske zgrade, kakove se mogu naći u najmanjim provincijalnim gradovima u Hrvatskoj ili Bosni. Nećemo uspoređivati sa odličnim školskim zgradama u Zagrebu, Sarajevu, Osijeku, pa ni s onima u Tuzli, Travniku ili Bihaću. Ističemo malu Derventu sa jadnih sedam hiljada stanovnika i ova bosanska varošica imade ljepše i modernije zgrade za osnovnu školu i gimnaziju nego Beograd.

I upravo ponajviše uslijed toga carsko i kraljevski vojni generalni gouvernement nije mogao pristupiti k riješenju ovog pitanja onom snagom, kako mu to nalaže najsvetija zadaća odgoja omladine. Najveće poteškoće pravi činjenica, da u Beogradu nema za škole prikladnih zgrada.

Prva dakle osnovna škola u Beogradu — koja se mora smatrati kao provizorna — smještena je za sada u zgradi trgovačke akademije u Bitoljskoj ulici. Ovaj dom, koji je doduše dosta udaljen od najnastanjenijih dijelova grada, odgovara barem higijenički svojoj zadaći. Da se zadovolji svim potrebama i da se uzmogne smjestiti svu za školu prijavljenu djecu, uređivati će se daljnje škole, pa će broj osnovnih škola doskora biti u Beogradu veći, nego je bio na početku rata.

* * *

Po lijepom je proljetnom vremenu bilo u četvrtak 10. februara u 10 sati prije podne svečano otvorenje prve osnovne škole u Beogradu u prisuću Preuzvišenog gospodina vojnog generalnog gouverneura podmaršala grofa Salis-Seewisa. Pred školom se je skupio mnogi narod i mnogo, vrlo mnogo djece. Na školskoj su zgradi bila izvješena velika dva crno-žuta carska barjaka, a pred ulaz je u školu

bila postavljena vojna glazba pješ. bečke pukovnije Hoch- und Deutschmeister br. 4. Kada se je u automobilu dovezao gospodin generalni gouverneur svirala je glazba carevku, koju su svi prisutni slušali otkrite glave. Dojam je ovog časa bio velik i mnoga je majka jedva krila suze.

Preuzvišenog je gospodina generalnog gouverneura dočekao pred zgradom gradski zapovjednik generalmajor Kuchinka na čelu mnogobrojnog časničkog zbora i članova gradske opštine, pa ga je kroz špalir djece sproveo u školsku zgradu. Ovdje je u palmama ukrašenoj dvorani sučelica poprsja Njegovog Veličanstva našeg premilostivog cara i kralja Franje Josipa Prvog pozdravio generalnog gouverneura direktor srpske Narodne Banke Kosta Popović slijedećim govorom:

„Vaša Preuzvišenosti! Zapovjedajući i milostivi gospodine vojni generalni gouverneur!”

Duboko ganuta srca zahvaljujem milosti i mudroj blagosti Vaše Preuzvišenosti, da se mogu unatoč naranjih poteškoća, koje postoje ovdje i u svim većim mjestima, otvoriti prosvjetna stjecišta naše omladine.

Izvolite visokorodni i milostivi gospodine grofe primite uvjerenje, da će ova blagonaklonost, ovaj osobito odlični interes, koji je Vaša Preuzvišenost pokazala sa svojim ličnim prisustvom pri otvaranju prve osnovne škole u Beogradu, učiteljski zbor uvijek poticati, da našu omladinu odgoji sasvim u milostivim intencijama Vašega Visokorogja, a to znači, da je odgaja samo za stvaran od drugih upliva nepomućen rad; da ove mlade poletarce izobrazu za stubove društva i poredka, da jednom budu snažni saradnici i podrživači narodnog blagostanja.

Neka Vaša Preuzvišenost ujedno izvoli primiti i najiskreniju hvalu roditelja i učenika za ovo djelo osobito milostivog dobročinstva, dobročinstva, koje će odjeknuti blagodaronošću u srcima svih žitelja predjela u kojima upravlja Vaša Preuzvišenost, jer ono roditelje ili njihove zamjenike lišava najveće brige, brige za njihovo najdragocjenije dobro, za djecu njihovu.

Udostojte, Vaša Preuzvišenost, milostivi gospodine grofe primite molbu, da nam moćnu svoju očinsku skrb i na dalje sačuvate. Do nas će pak biti, da dokažemo svoju blagodarost i priznanje. Ujedno molim, da dobrotivo izvolite na najvišem mjestu dati izražajav ome izrazu naših osjećaja“.

Na ovo je odgovorio Preuzvišeni gospodin generalni gouverneur:

„Prije mjesec sam dana naglašivao kao svrhu moje uprave, da se Vašem narodu pomogne, kako

Podlistak.

U ruskome ropstvu.

(Nastavak)

Prvo bjegstvo.

Nedjelja jutro. Ljeto. Toplo se proljetno sunce penje sve više. Ptica spokojno pjeva, i njeno cvrkutanje, kao kakvi nadzemaljski zvuci, dopire do mene.

Sve je tako lijepo, a nas četrdesetoro zarobljenika, vućemo se jedva, tromo, pjeskovitim putem kroz zeleno-žuta polja. Sa bijednom hranom, koja nam se daje, slaba čorba i jedva pola kile hljeba dnevno, ne može se živiti. Taj tako zvani „šti“, ta slaba čorba, bila je naša hrana i u Jelatmi. Mnogi, i pored gladi koju osjećahu, nisu mogli da jedu čak ni to, jer je sve bilo začinjeno samo nekakvim rgjavim, bugjavim zejtinom. Tijelo nam je kao isprebijano. Stalno samo tvrd krevet, na prljavim daskama, bez izuzetka za vojnike kao i za časnika. I pored svega toga iza nas vojnici sa bajonetama, dovikuju nam „Skare! Skare! Hodi! Hodi!“ (Brzo! Brzo! Napred! Napred!) Kao da tjeraju stoku, tako je zvučila ova njihova zapovjest. I mi prolazimo preko polja, pored brzojavnih direkta; mi pored njih, zato što smo htjeli da izbjegnemo drumsku prašinu, a oni preko polja, što se htjelo da se izbjegnju velika zaobilaženja, što se prave drumovima.

Grad je iza nas i u njemu su samo male, niske drvene kaćice, i samo gospodske kuće, upravo kuće viših činovnika podignute su od kamena. A svaki zid je pun malih prozorčića, prozor do prozora. Sve se to pak skupa gubi u beskrajnoj ravnici, koja prosto svojom monotonom perspektivom hipnotiše oči. Bolje i ne gledati. Nigdje se ništa ne može ni viditi. Nigdje ničega na čemu bi se umorni pogled mogao odmoriti, nigdje brijega, koji bi prekinuo daleki horizont. Samo po gdje-gdje poneka velika, velika vetrenjača, koja se nalazi u sred ravnice, kao kakvo strašilo.

I dokle će to još tako biti! Mjesecima, a možda i duže. A od kuće nikakvih vijesti... od žene i djece... braća na bojištu... a ja ovdje stalno pod stražom, podjarmljen kao rob, nikada ni jednog slobodnog koraka... Eto sada, baš sada udariše jednog u slabinu, što se usudio bez odobrenja, da pogje malo u stranu... I tako treba to dalje da ide, u prljavštini, u dronjcima i megju svakojakim gadom, u sredini ljudi, koji čak ne umiju da gledaju ni knjigu sa slikama. Ne, zar treba, da se vratim kući poslije neizvjesnog mira, iz ovog ogromnog kaveza, a drugovi se raduju zbog pobjeda, dok ja ovdje ležim lijeno na trulom sijenu, i tjeraju me kao svakog roba, ne dajući mi mogućnosti, da i ja u buduće pomognem za našu pobjedu?

Ne, i po sto puta ne. I u trenutku sam ožaren radošću, čak eto i pjevam: „Zar moram ja, zar moram ja iz grada tog, a ti draga moja

ostaješ tu. Kada dogjem, kad se vratim, eto me, draga, k tebi hitam ja!“

Kada bi bratko Rus znao, šta sam mislio pjevajući ovu pjesmu, ne bi me tako blago gledao i zadovoljno me potapkao po ramenu. Ali to što mi sada pjevamo — svi su kao elektrizovani mojom pjesmom, i samnom zajedno pjevaju — odjekuje preko polja i ravnice, i gubi se u u baruštinama do kojih sada dogjosmo, nalazili smo se pred rijekom Oka.

Naš kapetan prolazi na konju tik pored nas, ali ipak se pjeva, oduševljeno, i dušom i tijelom.

I najzad, naša pjesma odjekuje preko polja i livada, sve do rijeke Oke, koju sada već vidimo.

„Princ Eugen plemeniti vitez...“ tu pjesmu smo nekoliko puta morali, da ponovimo Rusima, tako im se ta pjesma svidila. I kada smo ušli u obližnju baraku, tada smo onima, koji su se tamo našli, morali da pjevamo ono „... Car je opet htio, da osvoji grad i tvrgju Beograd!“

Da li se ta pjesma i danas još svigja gospodi u Moskvi i Petrogradu?

Tada nismo znali još ništa. Ali smo pjevali, kao da su od naše pjesme trebali, da se sruše na stotine kilometara udaljeni zidovi beogradskog grada, kao što su nekad srušeni zidovi Jeriha. Ruske žene donosile su mlijeka i kruha, i poklanjale nam ga.

Kakove sve protivnosti, kakove protivrječnosti!

Mog mališana morao sam, da im pokažem

PIVO
 REDOVNO TOČI BAJLONOVA PIV-
 NICA, CETINJSKA ULICA BROJ 25.

**Agenturska i posrednička
 radnja**

Sándor Pollák

— NOVI SAD, Ulica Kossuth Lajoš 11, —

preporučuje svoje prvoklasno komi-
 siono stovarište, kao i svoje prvo-
 klasno posredništvo.

Vozni red

za brodarski saobraćaj izmegju Zemuna
 Oršave i natrag.

Nizvodno :

Odlazak iz Zemuna	4 ⁰⁰	prije podne
" " Beograda	5 ⁰⁰	" "
" " Pančeva	6 ³⁰	" "
" " Vinče (pristaje samo u slučaju potrebe)		" "
" " Grocke	7 ⁰⁰	prije podne
" " Smedereva	8 ⁰⁰	" "
" " Kevevara (Kovin)	8 ²⁰	" "
" " Dubravica	8 ⁵⁰	" "
" " Baziaš	10 ⁰⁰	" "
" " Gradišta	10 ³⁵	" "
" " Omoldave	11 ¹⁰	" "
" " Drenkove	12 ³⁵	po podne
" " Milanovca	1 ⁴⁰	" "
Dolazak u Oršavu	3 ¹⁰	" "

Uzvodno:

Odlazak iz Oršave	5 ⁰⁰	prije podne
" " Milanovca	7 ⁴⁰	" "
" " Drenovke	9 ⁴⁰	" "
" " Omoldave	11 ⁴⁰	" "
" " Gradišta	12 ²⁰	po podne
" " Baziaša	1 ⁴⁵	" "
" " Dubravice	3 ⁴⁵	" "
" " Kevevara	4 ³⁰	" "
" " Smedereva	5 ¹⁵	" "
" " Grocke	6 ²⁵	" "
" " Vinče (pristaje samo u slučaju potrebe)		" "
" " Pančove	7 ³⁵	po podne
" " Beograda	8 ⁴⁵	" "
Dolazak u Zemunu	9 ²⁰	" "

Brodarsko zapovjedništvo.

**Cesarsko i kraljevsko policijsko pred-
 sjedništvo.**

Cijenovnik vožnje

I. U gradskom obimu :

Dvopežna kola do 3 lica i 1/2 sata K 2.—
 za svaki dalji 1/4 sata 1.—
 (započeti 1/4 sati računaju se potpuno.
 Ako je u fiakeru više od tri lica, plaća svako više
 lice po 0.50

II Do željezničke, parobrodске stanice i obratno:

Dvoprežna kola do 3 lica K 3.20
 ako je u fiakeru više od 3 lica za svako više lice . 0.60

III. Druge vožnje :

Na 1/2 dana (7 sati) K 20.—
 Na cio dan (14 snti) 30.—

IV. Vožnje van grada :

a) u Zemun, željez. stanica K 8.—
 b) u Zemun, grad 20.—
 c) u Zemun, željez. stanica ili grad i nazad, za
 1/2 sata čekanja u Zemunu 15.—
 d) Vožnja van grada (izuzimajući Zemun) po pogodbi.

**V. Čekanje u Beogradu i Zemunu po cijeni
 od sata kao pod I.**

VI. Odredbe za prtljag :

Obični ručni putnički prtljag besplatan, za prtljag kod ko-
 čijaša od komada K 0.60

**STOVARIŠTE
 PIVA i VINA
 U BEOGRADU.**

Čast mi je izvjestiti poštovano gragjan-
 stvo, da sam u

Beogradu

Kara-Gjorgjeva ul. 13.

(prije JOVIČIĆ I SIN)

otvorio stovarište bijelog i crnog piva
 najbolje vrste tako-zvano

„Doppelmalzbier“

u buradima i u flašama. Imam i veliko
 stovarište

vina najbolje vrste.

Pozivam poštovano gragjanstvo, da iz-
 voli posjetiti moje stovarište i da se
 uvjeri o solidnosti i brznoj posluži u
 mojoj radnji.

Sa poštovanjem

Jakov Spitzer.

c 70

UTEMELJENO 1862.

IVAN WAGNER ZAGREB

Preporučuje svoje bogato skladište **sva-
 kovrsnog rublja za novorogjenčad
 i odrasle** u svim željenim izvedbama.

Najbogatije skladište **pamučne i la-
 nene robe.**

Velika zaliha **sviju vrsta pletene robe**
 uvijek je na skladištu.

**Prvi i najstariji hrvatski zavod za
 opremanje nevjesta te uregijvanje
 bolnica, hotela i raznih drugih in-
 stitucija.**

Pismene naloge obavljam najsavjesnije
 brzo i tačno. 35

SPISAK

izgubljenih stvari g. **PAJE G. MIJATOVIĆA**,
 kožarskog trgovca iz Beograda, Knjaz Mi-
 hajlova ul. br. 45., koje su izgubljene na
 stanici u Stalaču.

1. Jedan veliki mrk kufer sa otvoreno žutim drvenim obručima sa dve engleske brave.
 2. Tri bale ušivene u platno za slamnjače sa krevetskim prostiračima, jastucima i dušecima. Gornja 4 koleta snabdjevena su sa srpskim natpisom: **Паја Мијатовић.**
 3. Jedan veliki kožni kofer sa mrkim cvilihom prevučen sa monogramom **Д. В.**
 4. Jedan pljosnat ručni kufer sa dve brave.
 5. Jedna veza — bala — knjiga vezana kajšima.
 6. Jedna veza — bala — krevetskih pokrivača vezani kajšima.
 7. Jedna veza — bala — haljina, rublja i ostalog vezana kanapom.
 8. Jedna torba od cviliha za kišobran sa jednim štapom sa srebrnom drškou.
- Gornjih 10 koleta su u svoje vrijeme utovareni u jedan vagon za ugalj i pokriveni jednim mrkim čebetom i jednom mrkom čojom.
- Ako ko što sazna o ovim stvarima umoljava se, da javi ovoj upravi i dobiti će dobru nagradu. 49

Od 1. februara prodavati će se

„Beogradske Novine“

u Beogradu i u krajevima posjednutim od carskih i kraljevskih četa po cijeni od

4 helera

izvan ovih krajeva i to u Hrvatskoj-Slavoniji, Bosni-Hercegovini i Dalmaciji

6 helera

a u ostalim zemljama austro-ugarske monarhije i u inostranstvu po cijeni od

10 helera

svaki broj.

Mjesečna predplata staje za Beograd i posjednute krajeve

50 helera

izvan ovih krajeva i to u Hrvatskoj-Slavoniji, Bosni-Hercegovini i Dalmaciji

80 helera

a u ostalim zemljama austro-ugarske monarhije i u inozemstvu

Kr. 1.20

„Beogradske Novine“ izlaziti će i u buduće kao jutarnji list za sada.

tri puta nedjeljno :

utornikom, četvrtkom i nedjeljom.

Uredništvo i uprava

„Beogradskih Novina“.

CARO I JELLNER DR. S. O. JAMSTVOM

Beč I., Deutschmeisterplatz 4.

roduznice: Bodenbach, Budapest, Halbstadt i Trst preuzimaju prevoze sviju vrsti u balkanske države.

Upute badava.

**Moja kemička čistiona i bojadisaona od-
 jela, opet je za moje mušterije otvorena.**

Anton Kellner

Bojadisar i kemički čistilac.

— **BEOGRAD, Zeleni venac br. 14.** —

Tvornica: **DUŠANOVAC, KRALJEVA UL. 16.**

Berthold Goldstein

BEOGRAD, Simina ulica 16

koji po naročitom odobrenju c. i kr. vlasti
 :: otvorio u Beogradu ::

izvoznju i uvoznju trgovinu

preporučuje za sada svoje usluge za uvoz

**životnih namirnica i kon-
 sumnih artikala**

sviju vrsta. Docije će početi rad i sa iz-
 vozom. Za sada treba brzojavu i pisma
 upućivati na adresu

Berthold Goldstein, Zemun

